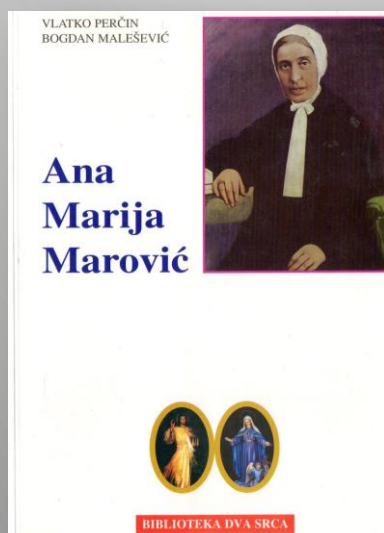

Hrvatsko pjesništvo Boke Kotorske - Ana Marija Marović

DIGITALNA ANTOLOGIJA

Ana Marija Marović

Soneti

Autor. Dijana Milošević

Projekt je financiran sredstvima Fonda za zaštitu i ostvarivanje manjinskih prava

Soneti

PISMO PRIJATELJICI

Da prekrasan me mladić isprosi i zaruči,
To želiš, al' se varaš, jer već sam zaručena.
Ja imam zaručnika ljepotom što se luči
Od drugih, kao sunce što luči se i sjena.

Još više, svu ljepotu na zemlji On uruči,
On vječno mlad i krasan, u kog sam zaljubljena,
Ljepotu mi otkriva i preko nje me uči,
Da uvijek bit će takva i nikad umanjena.

Sa lica Mu otsijeva sva blaženost u raju,
Kroz mladost i ljepotu sagledaju to lice
Svi anđeli i sveci što vječne dane traju.

Da Njega ljubim više i tu da tražim sreću,
Zaželi to mi, draga i mila prijateljice,
Jer izvan Njega ništa na svijetu ljubiti neću.

USKLIKNI HARFO

Iz' brane harfo moja, onomu vini glase,
Koji je jedini vrijedan da mu se pjesma pjeva.
Čuj gdje njegovom slavom nebo i zemlja odmijeva,
Beskrajnim svemirskim carstvom sveto Mu ime sja.

Ne kloni što si slaba, što pjesmu ti ne krase
Zvukovi uzvišeni dostojni takva spijeva.
On zna za ljubav, kojom svaki ti drhtaj sijeva,
I ljubi skromni glas ti nad zvučne talambase,

Jer nema njemu glasa milijeg od toga,
Koji nad svaku riječ, nad svaku miso inu
Svu ljubav izražava do Njega ljubljenoga.

Udesi zato strune na trzaj prsta moga,
O harfo izbranice, da mome Gospodinu
Uzmogu hvale pjevat cijelog života svoga.

SRCE JE MOJE HARFA

Srce je moje harfa, a osjećaji strune,
 Od Boga uglazbljene u jednom ugođaju,
 I samo jednu pjesmu pjevati one znaju:
 U skromne nizat riječi misli Božanstva pune.

O neka žarki oganj iz svih srdaca sune,
 Od kojeg gorim ja. Do neba nek ustaju
 Njegovi plamenovi, ko mirisi što znaju
 Od zrna odabranog u tamjanske čune!

O Bože, Ti veliki, kojemu pjesma moja
 Pjeva i samo Tebi htjela bi da ugodu,
 I svakom u čovjeku da plamti Ljubav Tvoja,

Učini, da mi pjesma željenim plodom rodi,
 Da na zvuk glasa moga i harfe milopoja
 Dojedno ljudsko srce za Tobom se povodi.

RAZGOVOR SA RASPETIM

Koja je kleta ruka sva izranila tako,
 O Spasitelju slatki, to Tvoje drago tijelo
 I pribila na križu i izmučila cijelo,
 Da ko ga vidi ne zna, bil' strahovo il' plako?

A ti mi odgovaraš: Da izgleda ovako
 Ljubav je učinila i to je njeno djelo,
 Pa tebi očitovah što srce je moje htjelo,
 Ne bih li to tvoje osvojio i tako.

Za takve ljute boli zar mogu da uzvratim
 Tim jadnim mojim srcem, dobrote o punino,
 I tako malim darom da ljubav Ti naplatim?

Oh tisuću srdaca kad mogla bih da dam Ti!
 Al' kad ne mogu drugo, već jedno to jedino
 Učini barem ono, da ljubavlju usplamti.

UHVANJE U MUKU I SMRT SPASITELJEVU

Kad mislim na dan onaj, što zadnji će da svane
 U kome će Vječna Pravda sva pretresti mi djela
 I vidjet što su bila i što su sve vrijedila,
 Čutim od groznog straha da srce mi zastane,

Jer ne znam, gdje bih našla na ikakve obrane
 Pred onim Pravda Tvoja, što, Bože, bude htjela,
 Kad sa strahom svjesna budem, da sam Ti prinijela
 Toliko malo svetih uz mnoge grješne dane.

Al pline ta se miso i sve te mračne sjene,
 U mom se srcu podiže opet nada stara,
 Kad spomenem se samo, da umro si za mene.

I da mi na mom putu do vječnosti blažene
 U vidu beskonačnog golgotškoga dara
 Dobrota Tvoja pruža sve blagodati njene.

NADA JE MOJA U BOGU

U noći doba gluho, kad tihim snom sve spava
 I priroda je mirna u snenom zagrljaju,
 Budna se duša moja u općem smiraju
 Sa ljubljenikom svojim govoreć zadržava.

Od Njega ona ima obilje mira prava,
 Što zalud ga je tražit u tužnom svijeta vaju,
 Od njega, u kojega oh jedinoga znaju
 Sve čežnje ljudskog srca da nađu zaborava.

S Njim uvijek združena je, i to je srećom žari.
 Bez njega bilo bi joj sve očajno i prazno
 Nit igdje mogla nać' bi i jedne drage stvari,

Jer zaručnika njenog Božanskog to su dari:
 Život joj istinski veselje neisprazno,
 Pa uzalud tražit van Njega mir ne mari.

RADOST U SMRTI

O dođi blaga smrti i utjehu donesi,
 Jer utjeha si duši za svijetom što ne hlepi
 Nit pušta da je raskoš i njegov sjaj zaslijepi,
 Već ubogošću svojom sa križa Spas je resi.

Ti želja duše moje i nje čeznuće sve si,
 Još veće neg za lukom mornara štono krijepi,
 Nek tebe zovu strašnom nerazumni i slijepi,
 Ja pravu cijenu znam ti i dozivam te: gdje si?

Jer slast je, a ne otrov u tvojoj crnoj čaši,
 Kroz nju se sjaji radost i utjeha nazira,
 Kad srce Boga ljubi od smrti se ne plaši.

Oh dođi, duh mi nosi do nebeskoga pira,
 To čekanje na svijetu i muči me i straši.
 Tvoj slatki daj mi udar, daj čežnji mojoj mira.

NEISPUNJENA NADA

Kad ognjica me teška svu bješe obhrvala
 I lomila mi tijelo, u meni bješe nada,
 Da popucati će negva, što duh mi okovala
 I vinuti će se željna, gdje vječno Dobro vlada.

Al' uzalud! Sva ta nada što slatka mi je sjala,
 Ko magla ispred vjetra rasplinula se tada,
 Kad liječnikova ruka u bolno zarezala
 I narav kad mi bolest naglo svlada.

U suznoj toj dolini, gdje plačna je nevolja,
 Prohujalo tu mojih već pet je petoljeća,
 I ko zna, kad će grob mi sred nekog niknut polja.

Za Tobom, Bože, venem i izgaram ko svijeća.
 Kad hoćeš još da živim, nek Tvoja bude volja,
 Al tek, kad budem s Tobom, ja znat ću, što je sreća.

BOG MOJ I SVE MOJE

U ljubavi su svetoj svi moji osjećaji,
 Ko neka slatka rana usred je srca moga.
 Ah ko će ikad moći odvojiti me od Boga,
 Ugasiti mi u srcu taj plamen što se sjaji?

Zar svijet da ljubavlju zemaljskom me obaji
 I duh mi sapne lažju bogatstva, slavlja svoga,
 Da rodi mač i ogranj iz krila tiranskoga,
 Na mene da se sruše svi preteški mu vaji?

Ah nema takve moći ni ruke tako jake
 Da raskine tu vezu, po kojoj duh prebiva
 Uz Boga. Njemu samom u ljubavi se klanja.

Ni smrt me tim ne straši, već iznad strave svake
 Po njoj se istom život i vječna slast otkriva,
 Kad bliže budem Bogu u slavi rajskog stanja.

ROBINJICA BOŽJE LJUBAVI

Gospodin kad mi reče: Kud ljubav tvoja ode,
 Pa izmiče mi plaha ko povjetarcu hvoja,
 Što opireš se zalud, kad moraš biti moja?
 Tom riječi sve mi srce osvoji i probode.

Uz njega sad je ono ko sužanj bez slobode,
 Po njemu ime Isus blaženstva prosu svoja,
 Nek svatko zna i vidi tu svetu stražu, koja
 Sve putove zatvara u srce što mi vode.

O slatka rano srca, od kog si procvjetala
 U grudi probodenoj od svega draža si mi,
 Pa ljubim ruku onu, što tebe mi je dala.

Da okitim Mu ime ko ružu bih te brala,
 Za sreću što me svlada i k srcu što me primi,
 Kad ljubavlju mi dođe, a ja se opirala...

MOJA PJESMA PRED NJIM

Oh Njemu, što Ga ljubim vijek pjevati sam htjela
 I žarkom riječi svu mu ljepotu opjevati,
 Al' pjesma klonu, pade, na usne mi se vrati,
 Ko ptica slabih krila na granu što je sjela.

A kako divna bješe u duhu mi se splela,
 Da opjevava krasotu, što čarno nebo zlati
 I srca budi, trese ko plamnih strijela rati,
 U svetosti da sjaje oživjela i vrela.

Ne mogoh. Klonu pjesma, tek želja što mi osta.
 U Božjem veličanstvu glas smrtnika se gubi,
 Za slavu mu opjevat ni jedne pjesme dosta.

Nad slabim glasom harfe nek miso se udubi
 U čas, kad duša nam se od slabog tijela prosta
 Uz rajsku pjesmu vine do Onog, što Ga ljubi.

KAD SAM VEZLA PLAŠTIĆ ZA CIBORIJ

O plašticu od svile na zlatu čestičnjaka,
 Već krajčice ti rubim i zavidim ti sreći:
 Ti dan i noć ćeš biti, gdje ljubav mi je svaka
 Pa kako? Nećeš znati? I ništa nećeš reći?

Kad meni dan osvane u svjetlu vječnih zraka,
 Svu ostvari mi nadu, jer k Njemu će poteći,
 Živ plašticu ću da budem mog zlatnog čestičnjaka
 Moj zagrljaj će biti topliji i veći.

Života rijeko moja, požuri i poteci,
 Jer uvijek dok sam živa sve mogu da izgubim,
 To lice za kim čeznu i anđeli i sveci.

O plašticu od svile, što vezem te i rubim,
 Kad sviješ se uz Njega, zagrljaj ga i reci,
 Da samo za Njim čeznem i samo Njega ljubim.

NA VELIKI PETAK

Jest, križ je. Jesu ruke i noge probodene
 Ne pitaj, srce: zašto? To drvo bola šuti...
 Ne traži, ko je krivac za ugašene zjene
 I zašto nijesu ruže, gdje trnovi su ljuti.

Već gledaj ljubav tvoju, razmatraj muke Njene
 - To dan je bogoubojstva - nek miso te ukruti -
 Jer ti si svemu krivo i muke ponovljene
 Za Njega znače tvoji sved' novi grješni puti.

Mre miso. Bol je teška za grijeha počinjene
 Osuđuje se srce u boli drhće, kleca.
 Pred križem veljeg petka sve tamnije su sjene.

Tu umrijet, tu zaklopit, darovat svoje zjene,
 Kad ne smijem krv darovat...Čuj, srce riječi jeca:
 Da umrem, bar da umrem radi krvi prolivene...

Moje slikanje pred njim

Zaplamsao je plamen, u srcu, što mi gori
 I svu me nekud uze ko snoviđenjem zavi,
 Bogatstvo otkrivenja na duh mi se obori,
 Da ne znam što ni kako, toliko me zatravi.

U ruci kist mi bješe, pred okom se otvori
 Lik Spasiteljev živi i izgled Njegov pravi,
 Sve: oči, usne, čelo i pramovi mu plavi,
 Da ne znam, kad će opet da takav me ozari.

Oh gdje je kist, što takvu ljepotu bi da slika
 I koja smrtna ruka u crti da izrazi
 Neizmjernu ljepotu Božanskoga lika?

Ni sami serafini, što pogled Njegov vjerni
 Pred očima im uvijek po rajskoj svjetli stazi,
 Izrazit ne bi mogli sav čar mu neizmjerni.